

Zomaar een dorp in Toscane

"Wilde iemand iets kwijt?", vraagt Sigrid. Er klinkt gegniffel op de matjes om me heen. "Alleen wat gasvorming", mompel ik vanuit de Kaarsstand. Ik zei nog tegen Corrie: géen zuurkool op mijn yoga-avond, maar het is zo lekker makkelijk, vond ze. Ik span mijn bilspieren extra aan, terwijl ik mijn benen de lucht in strek, mijn heupen optil en mijn handen hoger in de rug zet. Er volgen nog twee oefeningen en dan zegt Sigrid: "Jullie mogen je verder gaan ontspannen." Ik trek mijn sokken aan en pak de paarse fleece deken die ze me aanreikt. Ik ga liggen, mijn handpalmen open, mijn voeten in een V. Zoals Corrie altijd ligt, als ze puf heeft. Als een labrador die op zijn buik geaaid wil worden. Sigrid trekt de deken wat verder over mijn voeten en stopt ze in. "Sluit je ogen en voel de handdoek of deken waarop je ligt. Probeer er nog wat meer in te zakken met je hoofd, je rug, je benen", zegt ze. Haar woorden zo zacht als mijn deken. Een stem die ik in een luciferdoosje zou willen stoppen en op mijn nachtkastje wil zetten, om hem eruit te kunnen halen als ik weer eens moeilijk in slaap kom, met benen rusteloos als van een kickbokser. "Denk aan witte wolken... Grote, lege wolken. Vul ze met je gedachten van vandaag... Kijk er even naar, zonder te oordelen, en laat ze dan wegdrijven met je gedachten erin." Ze zwijgt even. "Breng je aandacht nu naar je voeten. Voel hoe ze een beetje naar opzij bungelen. Ga naar je rechtervoet, je tenen, ontspan je grote teen, de tenen ernaast, teen... voor teen. Je middenvoetsbeentje, je rechterhiel, je enkel..."

Ik voel mijn voeten niet. Ik ben mijn gedachten gevolgd en reis mee met de wolken, de grens over, Duitsland, Zwitserland, naar zomaar een dorp in Toscane. De *piazza*, waar eeuw na eeuw altijd leven is. Kinderen likken aan een ijsje, oude vrouwen met korte benen in zwarte jurken zonder taille kletsen op een bankje in de schaduw van een boom. Een vol terras. Via nauwe straatjes laat ik het centrum achter me, en wandel de heuvel op. Cipressen

als lakeien langs het pad dat leidt naar een in terracottakleur gepleisterd huis. In de verte blinkt de laatste sneeuw op de bergtoppen.

Via de kier onder de deur van Sigrids dertigerjaren woonkamer verspreidt zich een tochtvlaag; het is een lentebries. De witte bloesems van de hagendoorn wuiven zacht heen en neer. De pruimenbomen - nog net niet in bloei - bereiden zich voor op een hete zomer. De namiddagzon trekt de winterkou langzaam uit de stenen muren van het huis. Ad op de mat naast me zet zijn gesnurk in. Als het geknor van de wroetende everzwijnen die mij in de schemering met hun kraalogen vanuit de struiken begluren. Een huizenblok van Sigrids huis vandaan slaat de kerkklok drie keer drie slagen. Het is de *campanile* in het dorp – dat ik de klokkentoren vanaf de heuvel kan horen betekent dat ik erbij hoor, net als de slager, de barista, de groenteman.

Temperamentvolle stemmen in mijn tuin. Aan twee lange tafels, waarop *ribollita* en *ravioli* dampen in enorme schalen en *caponata*, *prosciutto* en vijgentaarten hun geuren ineen vlechten, wordt volop wijn geschonken. Ik lik over mijn lippen en proef de olijfolie *extra vierge*, de smaak van vers gemaaid gras met een vleugje peper. Van olijven die door ijverige handen werden geplukt. Handen die zich voor wekenlang werken - tientallen kilo's per dag - niet in geld maar olijfolie lieten uitbetalen. En dan ... komt zij binnen. De stem van Sigrid is niet langer die van Sigrid, maar van Ferdinanda. Elke ochtend haal ik na mijn cappuccino brood bij haar. Een vetertje van suède rijgt haar borsten bijeen, maar geeft ze nog volop vrijheid om te dansen, een décolleté zo groot als een hoefijzer. Haar ogen, fonkelend als die van Claudia Cardinale, maken mijn blik, troebel door beginnende staar, weer helder. Haar naam betekent iets als 'gereed reiziger', heb ik me laten vertellen.

"Kom maar terug", fluistert een stem, heel in de verte. "Zucht eens diep.... en begin dan langzaam weer wat te bewegen." Ik open mijn ogen. Van heel dichtbij zie ik Sigrids gezichtsplooiën, diepe groeven als van een bloedhond. Haar hennagespoelde paardenstaart kietelt mijn neus. "Jij was er echt even tussenuit gepiept, Stef", glimlacht ze. De anderen zitten al in kleermakerszit op hun mat. Ik vouw mijn deken op en strijk mijn statisch geworden haar glad. Sigrid geeft me een kop versgetrokken saliethee van het met Brabants bont

gevulde theemeubel. Terwijl mijn buurvrouw vertelt over haar fraaie boswandeling tussen de buien door, glijdt mijn blik van de verzameling koekblikken in de kast naar de zelf geschilderde hortensia-aquarellen aan de wand.

Op mijn oude Batavus rijd ik door de donkere straten naar huis. Een hond laat zichzelf uit, zijn baasje volgt een blok verder. Vanaf de oprit gluur ik de huiskamer in, waar Corrie zoals gewoonlijk tv kijkt. Haar zwartfluwelen sloffen leunen op de bijzettafel. "Was het lekker, schat?", vraagt ze als ik binnenkom, met haar blik op het beeld gericht. "Zal ik een kop thee voor je maken?" Ik schud mijn hoofd. Ze heeft de hele dag niets anders gedaan. Thee en koffie zetten, luiers verschonen, kadetjes smeren, katheters inbrengen en verwijderen, doorligwonden verzorgen. Ik trek me terug op mijn olijfgroene cocktailstoel, het skai leer zucht onder het gewicht van mijn billen, en pak mijn cryptogramboek. "Ga je weer lekker puzzelen?" Ik knik en open mijn *Italiaans voor beginners*, dat ik erin heb verstoppt. Zonder geluid te maken oefen ik: "*Andiamo a cena insieme, Ferdinanda?*"